

No som quatre idealistes il·lusos

CONCULCACIONS (135)

Com a continuació de les CONCULCACIONS (134)

La utopia queda sempre penjada lluny de la realitat, englobada en una altra esfera, en l'espai del que resulta irrealitzable. Contràriament el projecte de "Provocar enfrontament i revolució des de Catalunya" hem d'afirmar que és **realitzable**. Perquè? Doncs senzillament perquè apunta a cercar solucions que els nostres contraris no puguin rebatre ni combatre. Ells, conscients de la seva força militar confien en aquest i altres elements per esporuguir les nacions ocupades, Catalunya, Euskadi, Galícia, Occitània, Bretanya, Escòcia, etc. Respon a una concepció decadent.

La nostra visió de la **realitat** ens aconsella defugir l'enfrontament armat, com a mínim perquè els nostres recursos ni els tenim a l'abast i és lògic que en aquest terreny seríem autèntics i segurs perdedors. Per tant abandonem absolutament aquesta .

El **realisme** ens porta a cercar solucions més imaginatives, que no permetin als contrincants posar en marxa la maquinària bèl·lica. En aquest moment, naturalment els haurem desarmat. És il·lusionant desarmar un enemic de les seves potències, perquè lògicament ets tu qui fa el primer pas endavant. L'èxit consisteix en decidir el camp i les condicions de joc. Ets tu qui marques la pauta a la que el contrincant s'haurà d'adaptar. Aquesta és indiscutiblement la primera victòria.

Els "*gloriosos ejércitos español i francés*", plens de llufes que els han penjat a tot sud Amèrica queden reduïts a la funció d'espectadors inactius. La seva possible gestió es converteix automàticament en la inutilitat, amb molta aparença però completament innòcua. Adopten un perfil i una figura propers a la comicitat. Han quedat anul·lats i continuen provocant un cost incalculable, però la seva rendibilitat és negativa. Interpreten el paper d'un decorat inservible i tronat.

Com diem, aquesta és la primera victòria d'un **realisme** que toca de peus a terra. Queda el món judicial, espanyol i francès que ja en parlarem quan toqui. També és pot defugir. Existeixen els fantasmes de les sagrades "*Constituciones*", que també hem de poder-les esquivar, fins a deixar-les arraconades als prestatges de l'altiplà del "*Manzanares*" o a la plana de "*L'Ille de France*".

Tot aquest panorama, exèrcits, accions judicials i màximes constitucionals, són elements creats pels humans, per tant som els humans que poden prescindir-los, destruir-los, inutilitzar-los o contrarestar-los.

És el poder de la imaginació, la gran energia que pot ridiculitzar tots aquests potencials aparentment inviolables, repeteixo aparentment. Són violables per aquells que prenem la decisió de dissoldre la divulgada i falsa mentida, que els catalans som espanyols o francesos, així a trossos. Perquè és un engany? Senzillament perquè som catalans. Estem convençuts que de nació sols se'n té una. No existeixen les "*naciones de naciones*" que va dir algú en un moment de probable deficiència mental. Ell és el veritable il·lús d'aquest escenari.

Totes aquestes fictícies potències es desmunten amb decisió, amb imaginació i coratge i encara un tercer element, un sacrifici en aquest cas. Un sacrifici important, però altament rendible. Canviar la història imposada, plena de falsedat i engany, per una història **real**, reblerta d'autenticitat i garantida amb mil anys de camí, resulta certament impactant. El seu nom és Catalunya.

Som molts els que cridem la paraula independència i naturalment serem més pocs els que estarem disposats a jugar el joc de desmuntar la paradeta de la fira espanyola i francesa. Aquesta és la autèntica, aparentment i insignificant **realitat**. Però una **realitat** vigorosa, tot i ser molt petita i limitada, però amb un alcans indestructible. Els que decidim portar a terme l'acció i encendre el coet, no som pas millors que els demés, sols es tracta que les nostres posicions personals ens permetin entrar en el joc d'una autèntica i simple **realitat**, que la nostra nació fa 300 anys que n'espera la il·luminació i l'oportunitat.

Un sacrifici compartit com l'al·ludit, té una compensació digerible i de regust agraït, amb una qualificació final de incommensurable. L'èxit de la victòria definitiva té unes dimensions que no es poden preveure, perquè serà la mateixa història qui en farà una descripció adequada. Haurem saturat de llibertat al nostre sacrificat i humiliat país, per no perdre-la mai més.

Aquesta és la més alta compensació d'un sacrifici, digne dels més arriscats aventurers, que es senten segurs de si mateixos i del país a què pertanyen. Tot el demés que es faci per a la reconstrucció del país és positiu i queda coronat per l'aventura d'uns decidits. No hi ha res al món que comporti un triomf més esclatant, que convertir la mentida en veritat. Encara que hagi costat 300 anys.

Per tant esperonem als decidits a meditar profundament la seva participació per tal de prendre la decisió de retornar a Catalunya el que mereix, el que és seu i que no volem prescindir-ne a cap preu. És fer coincidir la gran **realitat** amb la il·lusió més ambiciosa, i a la vegada més simple pel nostre país. Restituir-li el que li pertany, això és la **realitat nacional**, alliberada dels vilipendis dels impostors espanyols i francesos.

Claudi Romeu, 19 de juny del 08

Nota: s'admeten tots els suggeriments que vulgueu fer, es contemplaran i es contestaran. Gràcies.